

ת"פ 19901/02 - מדינת ישראל נגד עלי סרסור

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 14-02-19901 מדינת ישראל נ' סרסור
תיק חיזוני:

בפני כב' השופט ארץ נוריאל
מ雅思ימה
נגד
נאשם
מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד תמר נבו
علي סרסור ע"י ב"כ עו"ד חני צרנובילסקי

גמר דין

רקע

1. הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירה של עיסוק ללא רישיון או היתר זמני, עבירה לפי סעיף 14 חד עם סעיף 4 לחוק רישיון עסקים, תשכ"ח-1968, וסעיף 1 יחיד עם פריט 5.1 לצו רישיון עסקים (עסקים טעוני רישוי), התשנ"ה-1995, וכן בעבירה של פינוי פסולת לאתר לא מורשה, עבירה לפי סעיפים 7(ד) ו-13(ב)(4א) לחוק שימירת הנקיון, תשמ"ד-1984. הנאשם זוכה מעבירה של איסור לכלוך והשלכת פסולת ברשות הרבים, בגין סעיף 13(ב)(1)(א) יחד עם סעיף 2 ו-(4א) לחוק שימירת הנקיון, התשמ"ד-1984.

2. בהכרעת הדיון קבעתי כי ביום 12.10.12 בין השעות 15:00-17:30 הגיעו שלוש משאיות עומסות פסולת בניין, והשליכו פסולת בניין באתר לא מורשה בשלוש הזדמנויות שונות. עוד נקבע כי הנאשם היה בתקופה הרלוונטית הבעלים של המשאיות האמורות ועסק בהובלת פסולת ללא רישיון עסק.

3. בהכרעת הדיון דחיתי את טענת הנאשם לפיה לא היה מדובר בפסולת בניין.

טייעוני הצדדים

4. ב"כ המ雅思ימה טענה כי העבירה בה הורשע פוגעת בערך החברתי של ההגנה על הסביבה וכי בתי משפט פסקו כי אין להקל ראש בעבירות אלו לאור העובדה שימושabi הטבע בארץ מוגבלים. התובעת הפנה

עמוד 1

לע"פ 6990 ולע"פ 71018. לדברי התובעת, בקביעת העונש יש לתת משקל לעובדה שמדובר בעבירות שמטרתו גירפת רוח כלכלי. עוד נטען כי העבירה פוגעת בתחרות הוגנת של העוסקים באופן חוקי בהשלכת פסולת לאתרים מורשים.

ב"כ המאשימה טענה כי הנאשם לא נטל אחריות על מעשיו וכי לו הרשות קודמות, לרבות בעבירות של ניהול עסק ללא רישיון והשלכת פסולת ופסולת בניין ברשות הרבים. התובעת הפנתה לגילין הרישום הפלילי של הנאשם (ת/מ 1), לגרז הדין ת"פ 22251-11-10 ולהחלטה (ת/מ 2), הכוללים התcheinיות להימנע מעבירה, וטענה כי יש מקום להפעיל את ההcheinיות, האחת בסך של 20 אלף ₪ והשנייה בסך של 60 אלף ₪.

לטענת המאשימה, מתחם העונש הרاوي בנסיבות העניין הינו, קנס של 50 אלף ₪ עד 75 אלף ₪ בגין כל עבירה, מסר בפועל שיכול וירוצה בעבודות שירות למשך חדש וחילוט המשאיות.

4. ב"כ הנאשם ביקש להתייחס לכך שמדובר באכיפה ברורנית. לדבריו, לא ננקטו הליכים משפטיים ביחס לשתי משאיות אחרות שהשליכו פסולת במקום, בטענה כי לא ניתן לאתר את בעל הרכב הרשום, וזאת על אף החזקה שבסעיף 4 א לחוק, לפיה רואים את בעל הרכב כמו שביצע את העבירה. ב"כ הנאשם הוסיף, כי התביעה טעונה בהליך אחר שהאכיפה לניהול עסק ללא רישיון היא מקרית, ורק לאחר שנתפס אדם משליך פסולת, בודקים את רישיונו (ר' נ/מ 5).

ב"כ הנאשם הגיע לבית משפט את בקשתו של הנאשם לרישיון עסק שהוגשה בספטמבר 2011, בקשה אשר סורבה (נ/מ 2), וכן רישיון לניהול עסק על שם אחיו של הנאשם מיום 3.2.15 (נ/מ 1). לדבריו, הנאשם ביקש להעביר לאחיו את העסק, אך נמסר לו בתגובה כי לא ניתן לבצע העברת בעליות על המשאיות. ב"כ הנאשם טען כי יש בכך כדי להראות שביצוע העבירות בהן הורשע הנאשם לא נבע מזלול ברשותו.

ב"כ הנאשם הגיע את כתבי ההcheinיות (נ/מ 3 - נ/מ 4) וטען כי כתוב ההcheinיות ע"ס 60 אלף ₪, אינם תואם את גזר הדין. לדבריו, כתוב ההcheinיות יוצר התcheinיות חדשות, מנוסח באופן כוללני, ולפיכך בטל. משכך, עתר להסתפק בהפעלת ההcheinיות הכספיות בסך 20 אלף ₪ בלבד.

ב"כ הנאשם טען, כי הערך הסביבתי שנפגע נמוך במיוחד עד כי לא קיים, היה ומדובר בשטח פרטני, באשר לא נגרם נזק סביבתי, וכי הטענה לפיה הנאשם גרף רוח כלכלי לא הוכחה.
ב"כ הנאשם ביקש כי בית משפט יתחשב בנסיבות האישיות של הנאשם לרבות בעובדה שלא נפתחו נגדו תיקים נוספים מאז הרשעתו الأخيرة ובחלוף הזמן מאז ביצוע העבירה.
לענין מתחם הענישה הרاوي, טען ב"כ הנאשם, כי העבירה ממנה זוכה הנאשם, השלכת פסולת ברשות רבים, היא עבירה חמורה מעבירת ההשלכה באתר פסולת שאין מושעה. לענין זה טענה ב"כ המאשימה כי התכלויות העומדות בבסיס שתי העבירות הן זהות.

לנוכח הדברים אלו, טען ב"כ הנאשם כי מתחם העונש הרاوي בנסיבות העניין נuu, בין ההcheinיות כספית לבין קנס

של 10 אלף ל"נ עברו כל העבירות, לאור סמיכות הזמן בין ההחלטה ומאחר והן בוצעו באותו שטח.

דין

5. לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ו שקלתי את כל השיקולים לרבות נסיבות המקירה ונסיבותו האישיות של הנאשם, אני סבור כי יש להזור על הנאשם עונש של קנס, התחייבות כספית, הפעלת התחייבות ע"ש 20,000 ל"נ ומאסר על תנאי.
6. במקרה דין אתה שפכט בנסיבות הזמן בין המקרים (ר' ת/1 המתיחס למועד ביצוע העבירות).

קביעת מתחם העונש הולם

7. עקרון הילימה הוא העיקרי המנחה בהתאם לסעיף 40ב' לחוק. בקביעת מתחם העונש הולם, יש להתחשב בערך החברתי שנפגע כתוצאה מביצוע העבירה בה הורשע הנאשם, מידת הפגיעה בהםם ערכיהם, במידניות העונישה הנוגגת ובנסיבות הקשורות ביצוע העבירה.
8. הערך החברתי המוגן בעבירה של פינוי פסולת לאתר שאינו מורשה הוא שמיira על איכות וניקיון הסביבה.
9. במקרה שלפנינו, בחינת מידת הפגיעה בערך המוגן מובילה למסקנה כי הפגיעה אינה ממשית. הנאשם שף כמויות משמעותיות של פסולת במקום מספר פעמים. לא הובאו לפני ראיות לפגיעה או מטרד בח' הציבור.
10. באשר לנסיבות ביצוע העבירה (בהתאם לסעיף 40ג' לחוק), הרי שב.ceינו מדובר בנאשם המנהל עסק להובלת פסולת ללא רישיון ושhaiינו הבעלים של המשאות שהשליכו פסולת במקום. משכך, קיימ Cheshichzor על מעשייו.
11. לעניין היחס בין שתי העבירות, עיון בהוראות החוק הרלוונטיות מעלה כי דין של המשליך פסולת בגין ברשות רבים הוא מסר שלוש שנים או קנס ע"ש 226,000 ל"נ, ואשר מדובר בתאגיד ארבע פעמים הקנס. לעומת זאת, דין של המשליך פסולת בגין לאתר שאינו מורשה הוא מסר שנה או קנס ע"ש 226,000 ל"נ, ואשר מדובר בתאגיד כפל הקנס.
12. לאור ההבדלים ביחס לשתי העבירות, מתחם העונישה בעבירה של פינוי פסולת לאתר שאינו מורשה יהיה נמוך מזה הנוגג בעבירה של השלכת פסולת ברשות הרבים. יחד עם זאת, המחוקק החמיר ביחס לקס.

המורל בעבירה של פינוי פסולת לאתר שאינו מורשה, וקבע את שיעור הקנס המירבי בהתאם לעבירות פשע שדין למללה משלוש שנות מאסר. בכך ניכר, כי המחוקק ביקש להחמיר בענישה הכלכלית אשר מוטלת בעבירות של השלכת פסולת.

13. בחינת מדיניות הענישה הנוגעת בפסקה מעלה כי במקרים בהם הורשעו נאים בעבירות של השלכת פסולת ברשות הרבים, הוטלו קנסות ממשיים ונכבדים (ר' ע"פ 11-07-53133 **שבאן נ' משטרת ישראל**, ע"פ 12-07-35313 **צארצ'ו נ' מדינת ישראל**, ע"פ 10-09-1839 **מדינת ישראל נ' ابو**, ע"פ 09-08-22373 **משרד להגנת הסביבה, יועץ המשפטי נ' יונס**, ע"פ 12-06-51732 **ת.מ.ס. סולטאן בע'ם ואח' נ' מדינת ישראל** ו- ת"פ 29603-01-12 **מדינת ישראל נ' דואדו ואח'**).

14. לאחר שנדרשתי למכלול השיקולים הרלוונטיים אני קובע כי מתחם העונש בנסיבות מקרה זה הינו קנס בסך של 30,000 - 80,000 ₪, התחייבות להימנע מביצוע עבירה ומאסר על תנאי.

15. לעניין בקשה ב"כ המשמשת לחילוט המשאיות ששימשו לביצוע העבירה, סעיף 15 ב לחוק שמירת הניקיון קובע:

(א) הורשע אדם בעבירה לפי חוק זה, רשיי בית המשפט, נוסף על כל עונש, למצוות על חילוט חפץ ששימש לביצוע עבירה כאמור.

(ב) על אף האמור בסעיף קטן (א), הורשע אדם בביצוע עבירה לפי סעיף 13(ג)(א) (בסעיף זה - העבירה הראשונה), וביצע את אותה עבירה פעם נוספת בשלוש השנים ממועד ביצוע העבירה הראשונה (בסעיף זה - העבירה השנייה), יצווה בית המשפט לאחר שהרשיעו בעבירה השנייה, נוסף על כל עונש, על חילוט הרכב שמננו הושלכה הפסולת כאמור בסעיף 13(ג)(א)(א), אלא אם כן סבר שלא לעשות כן מנויוקים מיוחדים שיירשמו.

16. מצאתי לנכון להימנע מחילוט המשאיות מן הטעם שהנאשם זוכה מהעבירה החמורה יותר של השלכת פסולת ברשות הרבים, והורשע בעבירה מסתברת.

17. ב"כ התביעה עותרת להטיל עונש של מאסר בן 30 ימים, שיכל וירוצה בעבודות שירות, אולם לא הגישה לבית המשפט פסקה רלוונטית לפיה מדובר בעונש ראוי והולם בנסיבות העניין או בנסיבות דומות.

גזרת העונש המתאים לנאים

18. בגזרת העונש המתאים לנאים, בגדרי מתחם העונש ההולם, יש להתחשב בנסיבות שאין קשורות לביצוע

העבירה (סעיף 40iac).

19. לא הובאו ראיות לעניין הפגיעה של העונש בנאשם.

20. הנאשם הודה חלקית בעבודות כתוב האישום אך לא נטל אחריות מלאה למשיו. במהלך ניהול ההוכחות הנאשם הרחיק עצמו מהארוע וטען כי סדרן העבודה ביצעה את העברת הפסולת ללא ידיעתו ולא אישרו. טענה זו לא הוכחה.

21. לנאשם עבר פליי רלוונטי, הוא הורשע בשנת 2011 בעבירות של ניהול עסק ללא רישיון ולכלוך רשות הרבים, ובשנת 2012 בעבירות של ניהול עסק ללא רישיון. בשים לב לעבודה זו, אני סבור כי על העונש שיגזר, לרבות גובה הסנקציות הכספיות, לשקף גם את המידם המרתווע הנדרש.

22. לעניין טענת האכיפה הברורנית: ניסיון החיים מלמד, עיון בפסקה ימחיש זאת, עד כמה קשה חשיפת מבצעי העבירות ואכיפת החוק כלפייהם. בשום שלב בהליך לא הוכח כי התקיימה אכיפה סלקטיבית בהקשר לנאשם לעומת מקרים דומים, וב"כ הנאשם אף לא חקר את עדי התביעה בנושא זה.

23. מעיון בהודעה מטעם המאשימים, עולה כי ננקטו פעולות אכיפה כנגד המשאות האחרות אשר נצפו משליכות פסולת באותו היום, והוגש כתוב אישום. לאור האמור לעיל, אין בידי לקבל את טענת ב"כ הנאשם לעניין האכיפה הברורנית.

24. ב"כ הנאשם טוען, כי כתוב ההתחייבות על סך 60 אלף ₪ (נ/מ 3) אינו תואם את גזר הדין, יוצר התחריביות חדשות, מנוסח באופן כולפני ולפיך בטל.

25. אני סבור כי יש ממש בטענת ב"כ הנאשם. גזר הדין הוא מקור הסמכות והוא מקיים את ההתחייבות להימנע מביצוע עבירה, ומכוון גזר הדין חותם המתחייב על התחריבותו. עניינינו, קיים הבדל מהותי בין גזר הדין לתוכן ההתחייבות ובנסיבות אלו אין מקום להוורות על הפעלתו.

26. אף נוסף העומד בתכליות חוק שמירת הניקיון, הוא עניין הכספיות הכלכלית שבביצוע העבירות. השלכת פסולת באתר שאינו מורשה, ללא רישיון או יותר, מזולגה למבצעי העבירות את העליות, ובכך מעשירה את כסם. על כן, קובעת הפסקה - כי יש להכבד את היד בכל הנוגע לריכיב הכספי שבעונש.

27. לא הוכח בפניי כי סדרן העבודה ביצעה את העברת הפסולת למקום ללא ידיעתו של הנאשם ולא תמורה כספית. מדובר בטענה בעלמא, חסרת כל בסיס, והגנה נמנעה מהביא עד רלוונטי על מנת לבסס טענה זו. בשים לב לכך, אני סבור כי יש לתת משקל לגרימת הרוח הכלכלי, המאפיין את העבירות בהן הורשע.

28. לאור עבורי הפלילי הרלוונטי של הנאשם, המעיד על כך שתגובה עונשית בדמות קנס כספי אינה מהוות גורם מרתווע מספק עבורו, אני סבור כי יש מקום להטיל במקרה זה עונש מאסר מוגנה, על מנת למנוע את הישנות ביצוע העבירות.

סוף דבר

29. אשר על כן הנני גוזר על הנאשם את העונשיים הבאים:

- א. 3 חודשים מאסר על תנאי, וזאת לפחות הנאשם במשך שנתיים מהיום, על עבירה בה הורשע.
- ב. קנס כספי בסך 60,000 ₪ או 6 חודשים מאסר תמורה. הקנס ישולם ב-10 תשלוםים שווים ורצופים החל מיום 1.5.15.
- ג. הפעלת ההתחייבות מיום 30.1.12 במצבר לקנס, והשלום סכום של 20,000 ₪ לאוצר המדינה.
- ד. הנאשם יחתום על התחייבות כספית בסך 100,000 ₪ להימנע לפחות שנתיים מהיום מביצוע העבירות בהן הורשע וביצוע עבירה על חוק שמירת הניקיון. לא תחתם ההתחייבות יאסר הנאשם לפחות 30 ימים. אני מורה לנאשם לחתום עוד היום במציאות בית המשפט.

כל שקיימת הפקדה במזומנים בתיק תקווה מסכם הקנס.

זכות ערעור לבית משפט מחוזי תוך 45 יום מהיום.

ניתנה היום, ב' אייר תשע"ה, 21 אפריל 2015, בנסיבות
הצדדים.